

[Kjær.]

til Lov om personlig Skat til Kommunen, har, som allerede det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen bemærkede, været til Behandling her i dette høje Ting i Samlingen 1933—34. Under de Forhandlinger, der dengang førtes, opnaaedes der mellem Regeringspartierne og den højtærede Indenrigsminister paa den ene Side og mit Parti paa den anden Side Enighed om en Række Ændringer. Men til Trods derfor stod der og staaer det stadig tilbage ikke saa helt faa og ikke saa helt ubetydelige Uoverensstemmelser, baade af teknisk og af mere principiel Art, og det er disse Uoverensstemmelser, som jeg her skal tillade mig at beskæftige mig med.

Jeg maa da først sige nogle Ord om de Afsnit i Lovforslaget, der vedrører den personlige Skat til Opholdskommunen, dennes Paaligning og Lovforslagets almindelige Bestemmelser.

Hvad det første af disse Afsnit angaar, maa jeg sige, at vore væsentligste Indvendinger er knyttet til Lovforslagets § 9. I denne Paragrafs 1ste Stykke fastsættes de forskellige Kildeartstillægs Størrelse, og der foreslaas derunder, at man paa Indkomster, der hidrører fra Aftægt, kan give et Tillæg paa mindst 25 pCt.s Størrelse. Vi mener, at denne Bestemmelse bør udgaa, for det første, fordi den betyder lidet eller intet for Kommunerne, og for det andet, fordi den mange Gange virker urimelig haardt og øjensynligt ganske uretfærdigt over for de gamle Mennesker, der ofte kun delvis og undertiden slet ikke har haft den Indtægt, som Tillægget er bestemt til at skulle forhøje.

Det næste Punkt i § 9, jeg skal omtale, er den i Stk. 2 givne Beføjelse for Indenrigsministeren til at forhøje Børnefradraget ud over det nuværende Maksimum 300 Kr. Vi tror ikke, at denne Beføjelse vil virke hverken heldigt eller rimeligt. Mit Parti er fuldkommen klar over, at det er en god og samfundsnyttig Opgave at opdrage Børn. Men vi er ikke sindet at ville give hverken Præmie eller Løn derfor. En Mand, der har mange Børn, skal, selv om han har en god Indtægt, have en rimelig Nedsættelse i sin Skat; men han skal ikke fritages for Skat, og det vil kunne blive Følgen, hvis man giver Indenrigsministeren den her omhandlede Beføjelse.

Det tredje Punkt i § 9, som jeg maa fremføre nogle Bemærkninger om, er den i Stk. 3 indførte Forhøjelse af Tillægsprocenten, naar Talen er om Ligning efter Lejlighed, fra at være nu forholdsvis 30 og 40 pCt.

til i Fremtiden at være 40 og 50 pCt., alt efter som man benytter Kildeartsbeskatningen eller ikke benytter denne.

Vi er klar over, at man for at faa en retfærdig virkende Ligning frem, maa have Lejlighed til ude i Kommunerne at foretage baade Fradrag og Paalæg i Indkomsterne. Men vi mener, at med den Margen, man nu har, paa 100 eller 110 pCt., vil man være i Stand til at imødekomme alle rimelige Krav, og vi er noget ængstelige for, at man ved en Udvidelse af denne Margen vil arbejde sig hen imod en økonomisk Udligning Skatteyderne imellem, som vi ikke finder heldig for nogen Part, navnlig ikke heldig for Samfundet som Helhed. I alle Tilfælde vil en Forhøjelse som den, der her er foreslaaet, betyde, at de højeste Skatteyderere kommer til at svare noget mere i Skat.

Nu kan man naturligvis stille sig paa det Standpunkt, at man siger, at de Mennesker, der har 20 000, 30 000, 40 000 eller endnu flere Tusind Kroner i Indtægt, ogsaa er i Stand til at bære en saadan Forhøjelse. Men man maa erindre, at der rundt omkring i Landet findes overordentlig mange Kommuner, hvor det almindelige Indtægtsniveau ligger meget lavt, og hvor der findes meget faa større og slet ingen helt store Indtægter. Jeg kender en Del af disse Kommuner, og jeg ved, at man i adskillige af disse Landkommuner nu begynder med de 30 pCt.s Tillæg nede paa Indtægter paa omkring ved 4 000—5 000 Kr., og at man i tilsvarende Købstæder begynder med de 40 pCt.s Tillæg ved Indtægter, der ligger paa 10 000—15 000 Kr. Naar nu Ligningsprocenten i alt Fald i de førnævnte Købstæder ligger omkring ved 20, tænker man sig saa, at de 40 pCt.s Tillæg gives en Indtægt paa 15 000 Kr., ja, saa vil vedkommende komme til at svare — forudsat at Skatteprocenten er 20 — en personlig Skat til Kommunen paa 4 200 Kr.

Lægger man dertil den Ejendomsskat, han sædvanligvis ogsaa maa svare, og den Statsskat, han i alle Tilfælde skal svare, kommer man op paa en Skat paa ca. 5 400 Kr. eller 36 pCt. af hans skattepligtige Indkomst. Naar man er kommet dertil, tror jeg, man maa spørge sig selv, om ikke Grænsen er naaet, om ikke en yderligere Forhøjelse som den, der her er foreslaaet, vil virke ødelæggende, ikke maaske saa meget for Manden selv som for Initiativet og for Fremgangen inden for det lille Samfund, inden for den Kommune, han tilhører.

Ud over det her fremførte finder mit